

[Ole Espersen]

også vil kunne medvirke til at udarbejde egentlige konventioner. Vi er særdeles interesserede i dette samarbejde, men det skal tilrettelægges ordentligt fra starten.

Jens Thoft (SF):

Hvert enkelt skridt i den lange række af begivenheder, som førte SF fra et nej til Maastricht-traktaten til et ja til Edinburgh-afgørelsen, kan synes logisk og rimeligt og rationelt. Men jeg synes, at summen af de mange skridt får kvantiteten til at overgå til en ny kvalitet, fra absolut unionsmodstand til en EF-tilslutning, som efter min opfattelse i realiteten betyder dannelsen af en union inden for de næste 10 år.

Jeg bestrider ikke, at afgørelseskomplekset i Edinburgh har bevæget tingene i den rigtige retning; det har det. Men det grundlæggende, Maastricht-traktaten, er ikke ændret. Traktatens målsætning og indhold er skabelsen af en europæisk union, og det bryder jeg mig fortsat ikke om.

Afgørelseskomplekset fra Edinburgh kan måske og i bedste fald udskyde Unionen nogle år, og jeg har fire hovedgrunde til at stemme nej i dag. For det første lægger jeg megen vægt på de forsvarspolitiske aspekter. Det hævdes, at Danmark nu har sikkerhed for at kunne stå uden for Den Vesteuropæiske Militære Union, men det er kun en halv sandhed. Danmark er forpligtet til at støtte den politik, som lægges i Den Vesteuropæiske Union, og selv om vi hævdes at stå udenfor, skal vi alligevel betale til skidt; og det er nu sjældent, at man står helt uden for en forening, man skal betale kontingent til.

For det andet er jeg sikker på, at juraen ikke er i orden. Edinburgh-afgørelsen holder hverken i byretten eller ved EF-Domstolen. Et topmøde kan udstede alle de erklæringer, et topmøde vil, og det kan da også godt være, at nogle af erklæringerne holder politisk et stykke tid – det har vi da set tidligere – men juridisk holder de ikke. Det var en klar forudsætning i det nationale kompromis, at juraen skulle være i orden, og det er den ikke efter min opfattelse. Maastricht- og EF-traktaten kan kun ændres juridisk gyldigt gennem de procedurer, der er angivet i traktaterne, og topmødeerklæringer er ikke omfattet heraf. Det hævdes ganske vist, at der er tale om en bindende folkeretlig aftale,

og at Danmark altid kan fastholde sin ret ved Den Internationale Domstol i Haag. Det er nok sandt, at aftalerne opfylder folkerettens krav – det tror jeg er rigtigt – men Haag-Domstolen har ingen mulighed for at afprøve tvister, fordi Danmark har forpligtet sig til at lade dem afgøre ved EF-Domstolen og altså ikke ved Den Internationale Domstol i Haag.

For det tredje er jeg fortsat imod det bestående i EF og har svært ved at se, hvordan et ja ved den kommende folkeafstemning kan støtte ideerne om grundlæggende ændringer i EF i retning af et demokratisk, åbent og samarbejdende Europa i flere rum, som ikke bare er mit, men også mit partis mål. Da Edinburgh-udtagelserne kun gælder Danmark, og da det udtrykkelig er præciseret, at andre ikke kan få disse undtagelser, er det en politisk realitet, at vi i løbet af meget få år bliver udsat for et gevaldigt pres, som betyder, at vi bliver inddraget fuldt ud i Unionen. Det gør det ikke lettere, at et flertal i Folketinget også ønsker den udvikling, men jeg gør det ikke.

For det fjerde er det endelig klart, at siger den danske befolkning atter nej – og det håber jeg – er Maastricht faldet. Det skulle i sig selv være nok, at et lille land afviser Traktaten, men alt tyder på, at en dansk afvisning vil blive fulgt af en engelsk, og det vejer som bekendt nok så tungt.

Min konklusion er, at et ja fører til Unionen med tilhørende militær overbygning og cementering af Europa i en rig og en fattig del, og at det kun er et spørgsmål om tid, før Danmark er suget med ind som en del af Unionen. Jeg ønsker ikke den udvikling, jeg ønsker et åbent, helt, nedrustet og demokratisk Europa i flere rum, og det er årsagen til mit nej. Jeg kan ikke andet, Maastricht-traktatens Europavision er altså ikke min.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det er klart, at alle vi, der kender hr. Jens Thofts udmærkede virke herinde, kun kan gøre én ting, og det er at bøje os i respekt for, at det er den mening, hr. Jens Thoft har.

Jeg vil bare gå ind i et enkelt af punkterne, for det er noget, modstanderne har kørt en hel del på. De har sågar hentet nogle engelske jurister herover. Og jeg må indrømme, at det står helt uklart for mig, det dér juristeri. Hvad er